

LA VOZ POLÍTICA / DAVID MADÍ

L'increïble Montilla

La caixa està buida. I per omplir-la no hi ha solucions miraculoses per més que el tripartit s'esforci en vendre-ho així. Les finances de la Generalitat estan sota mínims i el govern català s'ha vist obligat a emetre bons a un interès molt alt per a fer atractiva l'operació i aconseguir així fons a qualsevol preu.

Què hi ha però darrere d'aquesta emissió? La radiografia és clara: hi ha unes finances al límit, amb un rècord d'endeutament històric. El passat estiu, el govern català va demanar al sector bancari un crèdit sindicat de 2.000 milions d'euros, però les entitats financeres només els en van concedir 1.000, alhora que les agències de *rating* abaixaven la qualificació del deute de l'administració catalana. Una situació que ha dut a l'emissió de bons com a recurs d'última instància. D'aquesta manera el tripartit pretén salvar l'insalvable, amb uns bons que tenen una remuneració del 4,75% però un cost per a la Generalitat del 7,75%, ja que cal afegir el 2% d'intermediació de les entitats financeres i l'1% del *broker* que hi actua. Sens dubte, el ciutadà que en comprí se'n beneficiarà però a la Generalitat li que sortirà molt car. Els raigs X no enganyen i el resultat de la radiografia financera de l'administració catalana revela que les caixes són buides i que els deutes s'acumulen a tots els Departaments. Aquest serà el llegat que

deixi el tripartit als qui assumeixin responsabilitats després de les properes eleccions: uns comptes precaris no només fruit de la crisi sinó també com a resultat de males polítiques i d'una despesa desbocada. I és que aquest no ha estat un sol govern sinó que han estat tres i així és impossible regir-se per l'austeritat perquè les necessitats s'han multiplicat per tres per poder respondre als interessos, de PSC, ERC i ICV. Tot plegat, la radiografia d'un fracàs. I d'un munt de compromisos incomplerts. I d'excessos, massa excessos.

Només cal recordar que des del 2003 fins avui ha augmentat en un 61% el personal de l'Administració de la Generalitat i del sector públic empresarial; que l'endeutament de la Generalitat i les empreses públiques, el 2003 era de poc més de 10.000 milions d'euros i en acabar el segon trimestre d'enguany ja se situava als 37.138 milions; que dels 40 traspassos promesos per Saura en seu parlamentària, només se n'han aconseguit 11 i encara no tots complets; que en la llei de la dependència, 4 de cada 10 sol·licituds encara no tenen pla d'atenció i això són 88.821 persones esperant que els diguin a quina prestació tenen dret; i que la pressió fiscal està dins els top five del món. També les famílies i els joves han sortit malparats de la mala gestió: de les 30.000 noves places públiques de llar d'infants promeses



El president Montilla a l'acte d'homenatge de Lluís Companys el passat divendres. / JUIQUE GARCIA

«Les famílies i els joves han sortit malparats de la mala gestió del govern català»

per al 2008, avui, 2 anys més tard, encara els en falten 8.000; l'atur juvenil, el 2006 era del 14,7% i aquest any ja arriba al 40% i, els barracons escolars s'han doblat. Aquesta setmana, la factoria prodigiosa del partit socialista ha tret una campanya que presenta Montilla com a «l'in-

creïble home normal». A part de ser una campanya fabricada per a la comicitat, la situació del país no està per a bromes. Que trist que el candidat hagi passat d'aquell «Temps difícils, gent seriosa. President Montilla» al caricaturesc lema de «l'increïble Montilla». Increïble és la situació del país, sí, però més increïble és el despropòsit socialista. En canvi, darrere la declaració d'intencions de CiU hi ha tot un seguit de propostes que fa mesos que estem desgranant, com ara la moderació fiscal —amb la supressió de l'impost de successions—; la normalització del finançament de les empreses

—creant un sistema d'aval públics; l'aposta per la inversió, l'estalvi i la formació; la prioritització de la internacionalització i la de les infraestructures amb més rendibilitat econòmica i social, com ara el corredor ferroviari per a mercaderies; o un aprimament de l'administració... La llista és llarga. Perquè aquesta, la nostra, és la radiografia d'una esperança, la de retornar a Catalunya l'autoestima perduda i la capacitat de lideratge i de benestar social que el país reclama.

David Madí és Secretari Executiu de Comunicació i Estratègia de CDC.